

[Finansministeren.]

let mig tilrette med tjenestemandsoverorganisationerne, eftersom de har forhandlingsretten på pensionisternes vegne, om at pensionisterne dog skulle have halvdelen af det beløb, som de arbejdende tjenestemænd for deres vedkommende får.

Udgiften ved denne lov kan anslås til 22½ mill. kr. pr. år, idet der dog for indeværende finansårs vedkommende skal udbetales tillæg for 5 kvartaler som følge af den tilbagevirkende kraft fra 1. januar, hvorved udgiften for staten bliver ca. 28 mill. kr.

Udover lovens indhold er der truffet aftale med tjenestemandsoverorganisationerne om, at der skal ske en forhøjelse af de 40 pct., hvormed honorarerne reguleres, en forhøjelse fra 40 til 45 pct., og under forhandlingerne i folketinget har jeg for mit vedkommende ment at kunne tiltræde, at det også for disse honorarregulerings vedkommende skal ske med tilbagevirkende kraft fra 1. januar 1948, så at denne ordning bliver parallel med den for tjenestemændene iøvrigt foreslåede.

Jeg skal henholde mig til dette korte resumé, idet jeg måske må tillade mig at gå ud fra, at den megen omtale, der har været af dette anliggende, har belyst en række sider, som det vil være urimeligt for mig at spille yderligere tid på overfor det høje ting. Jeg har derfor ment mig beføjet til at nøjes med denne korte sammenfatning af lovforslagets indhold, og jeg tillader mig at anmode det høje ting om at underkaste lovforslaget en hurtig og velvillig behandling.

Alfred Kristensen: Der vil ikke være så meget at sige til, om en og anden er noget forbavset over, at man, på nærværende tidspunkt, ca. 2 år efter at vi fik en ny lønninglov for tjenestemændene, bliver stillet overfor nye lønningbestemmelser. Mange har måske ikke kunnet få øje på, at der er foregået en sådan forskydning på disse områder, at der skulle være særlig grund til at foretage ændringer. Af den højtærede ministers forelæggelsestale og af de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, fremgår det da også, at der kun er en eneste grund til dette lovforslags fremsættelse, og det er, at det private erhvervslivs lønudvikling gennem det sidste års tid har været af en sådan karakter, at der er sket en forrykkelse i forhold til lønudviklingen for tjenestemænd i tjenestemændenes disfavør. Det samme vil man forøvrigt kunne se, hvis man er opmærksom på skattestati-

stikken over de skattepligtige indtægter, fordelt over de forskellige erhverv. Også her vil man kunne se, at tjenestemændene er den kategori af borgere, hvis indtægter er steget mindst. Men når det er tilfældet, er det vel ikke urimeligt, at tjenestemændenes forhandlingsberettigede organisationer har set på tingene, og så har de vel tænkt noget lignende som den hjemlige profet, der i sin tid sagde: hvorfor skal de ugudelige alene have lammestegen? Man er derfor gået til finansministeren og har bedt om en forhandling og forelagt sine synspunkter. Resultatet heraf er altså det foreliggende lovforslag.

Jeg skal kun omtale et par enkelte ting, idet jeg går ud fra, at vi ikke her i tinget skal have den samme — skal vi kalde det generalprøve på en finanslovdebat, som i det andet høje ting. Man kan ikke undlade at lægge mærke til, at der i den betænkning, som er afgivet af folketingsudvalget, er givet udtryk for partiernes principielle standpunkter. At man ikke har draget den endelige konsekvens heraf ved afstemningerne, er en sag for sig.

Det, man først standser ved, er, at partiet venstre har givet udtryk for, at det er dets principielle opfattelse, at den sikreste vej til forbedring af lønmodtagernes kår vil være at øge købekraften af den løn, der udbetales. Der er vist ikke nogen, som er uenig med partiet venstre heri, men det har blot den svaghed, at det ikke er noget, der kommer dette lovforslag ved, for hvis man inden for partierne kunne blive enig om at træffe de nødvendige foranstaltninger til at øge lønmodtagernes købeevne, ville det gælde — og skal selvfølgelig gælde — alle lønmodtagere, ikke blot tjenestemændene. Det forekommer mig derfor, at denne principielle tagen standpunkt ligger uden for det foreliggende lovforslag.

Også de konservative har givet udtryk for principielle synspunkter. For det første beklager de meget den nivellering, der efter deres opfattelse har fundet sted indenfor statens lønninger, og som allerede kom til udtryk ved loven af 1946. Enten denné nivellering nu er stor eller lille, og enten man vil modsætte sig den eller ej, tror jeg ikke, der er mange, som i realiteten vil være med til at modsætte sig en gradvis nivellering af lønningerne, en udgligning mellem de lavest lønnede og de højest lønnede. Det er nemlig noget, der sker i henhold til tidens udvikling og den demokratisering, som foregår indenfor alle demokratier i det vestlige Europa. Jeg tror, man kommer til at kæmpe mod vejrmoder, hvis man vil gå imod den